

"Οσα ἔχω δὲ μ' εὐφραίνουσι· ὅσα ἔφυγον θρηῶν·
Μιλιοῦσι κλειδωμένον τόσον δὲν μὲ καθιδύει,
"Ὅσον σφάζει τὴν καρδίαν μου ἕνα κ' ἄλπιον
"Ὅπου φεύγει καὶ μ' ἀφίνει.
"Ἀπ' ἐδῶ κόψ' ἕνα ἄσπρο, ἕνα ἄσπρο ἀπ' ἐκεῖ,
"Ἦθελα τὸ πᾶν νὰ ἔχω κ' ἄς μὴν εἶχα καὶ βραχί.

Κάθουμαι καὶ λογαριάζω μὲ τὸ κλάσμα τὸν παῖ.
Τὸ τοσοῦτοιο 'ς τὸ ἄλμα, τὸ τοσοῦτοιο 'ς τὸ λάδι,
Τὸ τοσοῦτοιο 'ς τὸ τᾶσι δὲν συνάψῃς καταρᾶ,
Γίνονται σωστοὶ παράδες ὅπου φεύγουν κάθε βράδυ.
Κι' οἱ παράδες τώρα πρέπει νὰ μετροῦνται σὰν φλουριά,
Κι' ὅποιοι ἕνα μὲ ζητήσῃ μὲ κτυπᾷ μὴ μαχαίριά.

Τί δαΐδεα τοῦ κόσμου! μὲ ταῖς φούχταις τὰ πετοῦν.
Φρένα μ' ἔρχεται καὶ σκάνω σὰν τοὺς βλέπω νὰ τὰ σπέρνουν,
Καὶ τὴν τυφλωμένην τύχην ποὺ τοὺς δίδει καὶ πλουτοῦν,
Μὲ τὸ ξύλο νὰ τὴν πέρνουν.

"Ὅλοι ἄστωι κ' οἱ γέροι κ' οἱ παππάδες κι' ὁ λαὸς,
Καὶ οἱ ἄνδρες κ' αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἴδιος Θεός.

"Ὅλοι τρύπιο ἔχουν γέρι, κ' εἰς ἐμὲ μόνον κλειστό,
"Ὅλοι θέλουν νὰ μ' ἀρπάξουν· πλὴν τὸν κόπον μόνον χάνουν.
Εἰς δεσμάτα σαράντα τ' ἀσπρονάκρια μου βαπτῶ,
Καὶ σαράντα ἑωσφόροι ἐκεῖ μέσα δὲν τὰ φθάνουν.
"Ὀλημέρα οἱ σκαριῶται νὰ ξοδεύω μὲ σκουνοῦν.
"Στοῦ κουφοῦ τὴν πῶτα ὅμως ὅσῳ θέλουν ἄς βροντοῦν."

Εἶμαι τέκνον τῆς προῦδου, θέλω τὸ κοινὸν καλὸν
καὶ δασκάλους καὶ σχολεῖα.
Τὰ εὐλογημένα ὅμως καταντοῦν 'ς τὸν δόλον,
Καὶ τοῦ πράγματος νὰ ὅλη καθ' αὐτὸ ἡ δυσκολία.
"Ἐνας δόσε, ἄλλος δόσε, ἤκουσες κάμμιὰ φορὰ
Νὰ διακριθῶν νὰ εἶπουν, "πάρε τοῦτον τὸ παρᾶ;"

Τὸν κουφὸ λοιπὸν εἰς ὅλα· μ' ἕνα ὅχι τοὺς πετᾶς,
"Ὅχι γρόσι, ὅχι ἄσπρο, ὅχι ροῦχ", ὅχι παπούτσι,
Οὔτε μὲ ὁμολογᾷς, οὔτε μὲ ἐγγυητᾶς,
Οὔτε "Ἀγγελο θυμιάμα, οὔτε ἄνθρωπο κουκκουτσί·
Κ' ἔτσι μ' ἤσυχο κεφάλι κουμουλιάζεις τὸ φλουρί,
Καὶ τὸ μάτι τοῦ ἀσώτου ἀκριβὸν ἄς σὲ θαρρῇ.

"Σ τὸ κλειδί, 'ς τὸν πάτο πάτο κ' εἰς κρυφῶνα μυστικὸν
ὅ,τι εὖρης κι' ὅ,τι λάχης.
Ναί· καλὰ ποῦ ἐνθυμήθην, λέγει κ' ἕνα γνωμικόν,
"Κλέ—(ἄ, ὅχι!) κρύψε νάχης."
Πλὴν ῥωτᾶς τί θὰ τὰ κάμης; τί ἐρώτησις κακὴ!
"Ἐχε τ', ἄνθρωπε, νὰ τᾶχης, καὶ αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.

Θησαυροὶ μου σκουριασμένοι! ἀλυσόδετ' ἀγαθὰ!
Μονυλιασμένα μου κελάρια! ξυσιμμένας μου βαρέλαις!
Νὰ σὰς βλέπω μόνον τώρα ἡ καρδίᾳ μου μεθᾶ,
"Ὡ γερόντισσαι παρθέναις, σκουισμέναις μου κασσέλαις!
"Ἀμποτε νὰ μὴ τολμήσῃ φθόνος, μάτι ἢ ἀφῇ
"Ὡς ἐδῶ νὰ εἰσχωρήσῃ πρὶν τὸ σῶμά μου ταρῇ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Αἱ προσφοραὶ ἐπανωφορίων γίνονται συ-
νήθως ἐν ὥρᾳ καύσωνος, αἱ δὲ πλεῖσται προσ-
κλησεις εἰς γεῦμα ἀποτείνονται εἰς μὴ πεινῶντας.

* * Ὁ "Ἑλλην στέργει μὲν πολλάκις νὰ γε-
ρηθῇ ἄρτου, οὐχὶ ὅμως καὶ βουτύρου ὅπως ἀ-
λειψῇ αὐτόν.

* * Οἱ στέφοντες τὰ μέτωπα τῶν νεκρῶν κλά-
δοι δάφνης, χρησιμεύουσι πολλάκις ὡς ῥάβδοι
πρὸς μαστίγωσιν τῶν ζώντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τοῖς ἐκθέμασι τοῦ κινεζικοῦ τμήματος
τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ὑπάρ-
χει καὶ συναγωγή φαρμακευτικῶν προϊόντων
τῶν Σινῶν, ὧν τινα ὄντως παρὰδῶξα εἰς τὸ εἶ-
δος των σημειοῦμεν ἐνταῦθα·

Χολή ἄρτου.—'Αντίδοτον ἰσχυρότατον εἰς
πολλὰς νόσους.

Στόμαχοι ἀπεξηραμένοι πτηνῶν.—Πρὸς θε-
ραπείαν τῆς δυσπεψίας.

Λίθοι ἀνθρωπίνων οὖρων.—Κατὰ τῶν ἀσθε-
νειῶν τῶν νεφρῶν.

Ἱπποκάμπη (ἰχθύς).—Ἐξαίρετον φάρμακον
τῶν πόνων τῆς λοχείας. Τίθεται εἰς τὴν χεῖρα
τῆς ἀσθενοῦς.

Δέρμα ἐλέφαντος εἰς κόριν.—Κατὰ τῶν ρευ-
ματισμῶν.

Χρυσάλλιδες πεφρυγμέναι τεττίγων.—Κατὰ
τοῦ πονοκεφάλου.

Ὅστᾶ τίγρεως. Πηκτὴ.—Φάρμακον μεγάλης
ἀξίας. Δίδεται ὡς ἐξαίρετον τονικόν.

Ἐντεριώνη κεράτων ἐλάφου.—Κατὰ τῆς συ-
νάγχης καὶ τοῦ βρογχίτου.

Κόλλα δέρματος ὄνου.—Ἐχει μεγίστην φή-
μην· χρησιμεύει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν πνευ-
μόνων.

Περιττώματα μεταξοσκωλήκων ἀπεξηραμένα.
—Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν βρόγχων.

Περιττώματα νυκτερίδων ἀπεξηραμένα.—
Κατὰ τῆς ὀφθαλμίας.

Βλέννα βατράχων.—Κόνις πταρμικῇ, κατὰ
τῆς λιποθυμίας καὶ τῶν σπασμῶν.

Ἡ ἀπεχθὺς αὕτη κόνις παρασκευάζεται ὡς
ἐξῆς· Ἐμβάζουσι ζῶντας βατράχους ἐν ἀγγεῖῳ
περιέχοντι ἄλευρον· οἱ βάτραχοι ἐκκρίνοντες
τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῖς βλένναν καταβρέχουσι τὸ
ἄλευρον, ὅπερ εἶτα ξηραίνουσιν ἐξάγοντες τοὺς
βατράχους.

Ὁ πλοίαρχος Βέμπ, ἐξάκουστος ἤδη ὑπάρ-
χων διότι διέπλευσε τὴν Μάγχην ἀπὸ Δουβρὸς
εἰς Καλαί, ἐπεχείρησε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ
περιεργότατον νηκτικὸν κατόρθωμα. Ἐστοιχη-
μάτισε νὰ κολυμβήσῃ ἐν τῷ ποταμῷ Ταμέσει
ἐπὶ τριάκοντα ἐξ συνεχεῖς ὥρας ἄνευ τινὸς συ-
σκευῆς καὶ χωρὶς νάναπαυθῇ. Ἐξεκίνησε δὲ τὴν
ἐκτὴν ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Ὁ ἀτρόμητος κολυμβητὴς ἀλείψας τὸ σῶμα
του δι' ἐλαίου ἀλιελέφαντος ἐρρίφθη εἰς τὸν πο-
ταμὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κήπων τοῦ Νόρθ
Βούλβιχ πλησίον τοῦ Λονδίνου, μυριάδων θεα-
τῶν συνωθουμένων κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποτα-
μοῦ καὶ ἀνευφημούντων. Συνώδευσεν δὲ τὸν κο-
λυμβητὴν μικρὸν ἀτμόπλουον οὗ ἐπέβαινον οἱ
κριταί, καὶ δύο λέμβοι φέρουσαι σκεπάσματα
καὶ φάρμακα. Ὁ καιρὸς ἦτο καλός, μόνον δὲ
λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων. Τὴν δε-
κάτην ὥραν πνέοντες σφοδρῶς ἀνέμου καὶ ἐπει-
δὴ τὰ κύματα ἦσαν μέγιστα, ἠναγκάσθη νὰ
ἐπιβραδύνῃ τὸν δρόμον του. Τὴν ἐνδεκάτην ἐπε-
χείρησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναβαίνων τὸν Τάμεσιν·
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τόσον ἄθλιος, ὥστε τὴν τρί-
την μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ
κατὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων, καὶ ἠναγκάσθη